

Začalo slavností 19. 10. 1924, kterou zasvěcena byla od vdp. Prof. Dr. Jos. Čiháka z Prahy zdejší farnost tomuto Nejsvětějšímu Srdci. Ve všech obcích farnosti zasvěcovali kněží zdejší zbožné rodiny, hlavně v Rožmitále a ve Starém Rožmitále, v Sedlici, v Zalánech, v Pňovicích, v Bezděkově, ve Voltuši, ve Věšíně, ve Vranovicích, ve Skuhrově, v Bukové i v oněch, které zde vyjmenovány nejsou. Největší počet rodin Nejsvět. Srdci Páně zasvětil horlivý kaplan velebný pán Stanislav Turek. O získání rodin a přípravu jich pro zasvěcení neocenitelných zásluh si získala zbožná duše, horliatelka Marie Škaloudová, dcera zahradníka Václava Škalouda, sama vyučená zahradnice, která vodila školní děti na nedělní služby Boží odpolední, učila je básničkám, které přednášely v kostele a v Orlovně, vodila děti na průvody Božího Těla a Vzkříšení na Svatou Horu, kde měly Uvítání a Rozloučení „s Rodičkou Boží“ a pány misionáři a doma v kostele „Poděkování“ po návratu z pouti. Pan prof. Dr. Jos. Čihák navštívil zdejší farnosti, aby povznesl zde úctu k Božskému Srdci Páně.“

(Pokračování příště)

Ivana Hoyerová

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 3 Ročník V

17. února 2008

Zprávy a oznámení

Mše v domově důchodců

V rožmitálském domově důchodců bude sloužena mše svatá ve čtvrtek 21. února, a to od 14.30 hodin ve společenské místnosti v 1. patře.

Sbírka na svatopetrský halěř

Kostelní sbírky z neděle 24. února budou určeny Svatému otci jako tak zvaný halěř sv. Petra, což je fond umožňující papeži rychle pomáhat potřebným, které kdekoliv na světě postihlo nějaké neštěstí. Za příspěvky předem děkuji.

Mše v úterý 26. února

Z důvodu přednášky, kterou mám mít večer v úterý 26. 2. na Dobříši, bude v tento den sloužena mše sv. už ráno od 8.00 hod. v městském kostele.

Úmysly mší svatých od 18. února do 2. března 2008

Ranní mše sv. R: Ne 8.15 hod. R - farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále
 M: Čt 8.00 hod. m - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí
Večerní mše sv. M: Út, St, Pá, So 18.00 hod. M - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

Po 18.2.	mše sv. není	Po 25.2.	mše sv. není
Út 19.2.	Za Marii a Františka Kovaříkovy a jejich děti	Út 26.2.	za Františka Leitermanna a oboje rodiče
St 20.2.	Za Boží milosrdenství pro zbloudilé a nevěřící	St 27.2.	Za † Marka Entlicha
Čt 21.2.	Za Václava Milčice jeho manželku a děti	Čt 28.2.	Volná intence
Pá 22.2.	Za † z rodiny Pavlačkovy	Pá 29.2.	Za rodiče Falisovy, zetě Tibora a celou rodinu
So 23.2.	Za Vojtěcha Halíka, rod Halíků a Tomanů a všechny d. v o.	So 1.3.	Za Jindřicha Stehlíka, rodiče z obojí strany a dva švagry
Ne 24.2.	Za † Marii a Adolfa Trčkovy a další členy fokoláře z Rožmitála	Ne 17.2.	Za farnosti
R		R	

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem
 ☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 27. 2. 2008. Redakce: P. Ivo Prokop, Ivana Hoyerová
 V příspěvcích Z historie je doslovným citacím z farní kroniky ponechán jejich původní pravopis i styl. úprava.

Bleskové myšlenky

O někom, kdo jezdil autem velmi prudce a přitom byl občas roztržitý, dávali tuto hádanku: Jaký je rozdíl mezi ním a bleskem? Odpověď: Oba skončí ve stromu. Nebyl to už žert, ale tragická zkušenost, jejíž výsledek jsem viděl na cestě. Dva roz dovádění chlapci pádili společně na motorce. Zahlédli na chodníku pěkné děvče, ohlédlí se po ní, křikl i a skončili hlavou v telefonním sloupu.

Nemíníme však při této příležitosti dávat rady, jak správně jezdit na silnici. Zamysleme se raději nad tím, co to znamená obrazně na pouti denního života. V autě či pěšky, sedě či leže, člověk se stále posouvá dopředu, rychleji nebo pomaleji. Dělá svou práci nebo na ni myslí. Měl by být soustředěný. Ale přicházejí roztržitosti, odkudsi z mraků jako blesk a odvedou pozornost jinam. Většinou jsou neškodné, znamenají jenom ztrátu času a energie. Student se připravuje ke zkoušce z matematiky, ale fantazie mu ukáže děvče, do kterého je zamilován. Matematická jízda se automaticky zabrzdí. Ale chtě nechtě se musí znovu rozjet dál. Myšlenka rozptýlila, zpozdila, ale nic zlého neprovedla.

Jsou ovšem i jiné horší nápady, často bleskové a prudké a slabá nestálá mysl jim podlehe. Člověk provede to, co ho právě napadlo ke své velké škodě. V duchovním životě se takovým nápadům říká nebezpečné pokušení a vybízejí se všichni, slabí či silní, aby se mu naučili vzdorovat. Nevyhne se jim nikdo, potkávají se na každé životní cestě. Jak se takovému spasilnému vzdorování naučíme? Zopakujme si hlavní principy, které čteme u zkušených autorů.

Ti stanovili, že každé morální zlo, hřích, má svůj první začátek ve zlé myšlence. Není to čistě teoretická myšlenka, ale popud, konkrétní nápad něco hned provést. Už u malého chlapce musejí napomínat: Nesmíš hned sahat po tom, co se ti zalíbilo, neodstrkuj a nebij hned každého, kdo ti odporuje. Musí se od prvních okamžiků učit rozeznávat, že se něco smí a něco nesmí. Vychovatelé si představují, že ho tak dobře vycvičí, že ho pak nic zlého nebude napadat. Ale v tom by se mylili. Dokud člověk žije, zlé nápady ho neopustí. Některé, jak říká vtipně sv. František Saleský, umírají až půl hodiny po smrti. Ten, koho naučili dobře rozeznávat, co se smí a co se nesmí, se těch zlých nápadů začíná bát, cítí, že ho ohrožují, má strach, že jim podlehe a že nakonec provede i to, co sám nechce.

Jak se tomu vyhnout? Spontánně ho napadne, že ty nápady přicházejí zde, na tomto místě. Nejlépe je tedy utéci jinam, do jiného lepšího prostředí. Pomůže to? Jeden mladý seminarista si hned v prvním roce stěžoval u svého zpovědníka: „Občas mi přicházejí hloupé nápady. Myslel jsem si, že tady to přestane a je to pořád stejné.“ Zpovědník mu dal nečekanou stručnou odpověď: „Nedělej si z toho nic, časem toho bude víc.“ Tím ovšem mladého kandidáta

nepotěšil, ale další zkušenost ho poučila, že měl zpovědník pravdu. Žádné místo není tak tiché a žádný okamžik není tak svatý, aby nás nic hloupého a nepřistojného nemohlo napadnout. Co se tedy dá ještě dělat? Mladí lidé tím velmi trpí. Jsou-li zbožní, často se zpovídají, že měli nečisté představy a myšlenky. Protože se to nelepší, přestanou se zpovídat vůbec. Vždyť se to nedá napravit!

Jaká je tu chyba? Je tu základní omyl, který se může stát fatálním. Dotyčný si myslí, že mít špatné myšlenky už je hřích. Jeden mladý člověk se dal svěst do tohoto omylu dokonce i modlitební knížkou. Tam se totiž dočetl, že není hřích jenom ve vnějším provedení pokušení, ale že se hřeší už vnitřně tím, když někdo najde ve zlé myšlence zalíbení. Dobrému duchovnímu vůdci se jenom poněmhu podařilo uvést ho na pravou cestu následující úvahou. Představ si, že sedím v pokoji a že musím nutně dokončit práci, o kterou mne požádali. Někdo mi však zaklepe na dvěře a nabídne mi: „Pojď se mnou na výlet, je krásné počasí.“ Já mu odpovím: „Mně by se to velice líbilo, ale nedá se nic dělat, musím dokončit práci. Sbohem, nedá se nic dělat.“ Za půl hodiny přijde dotyčný se stejným návrhem, dostane stejnou odpověď. Když pak přijde potřetí, už jsem unaven a už bych mu málem vyhověl, ale dodal jsem si odvahy a řekl jsem zase: Nepůjdu. Dopustil jsem se nějaké chyby tím, že se mně sám výlet zamlouval? Jistě ne. Takové zamlouvání se jistě neztožňuje s tím, co se ve zbožné knížce nazývá „najít zalíbení“, tj. dobrovolně se k té myšlence na výlet vracet a vydávat se v nebezpečí, že nakonec ustoupím pokušení.

Tento rozhovor s pokušením se tu vedl veřejně jako dialog mezi mnou a druhou osobou. Ale nejčastěji se vede jenom uvnitř. Nápad udělat něco nepatřičného, zlého, nemůže v plném slova smyslu vyjít z lidského srdce, které stvořil Bůh k dobru. Je vždycky jakoby slovo od někoho jiného. A jinému mohu vždycky odpovědět: ano nebo ne. Naučit se klidně odpovídat zlým nápadům je jediný opravdový klid, kterého člověk může dosáhnout. Dá se tu aplikovat staré římské pořekadlo: Chceš-li žít v míru, připravuj se na válku! Militaristé světového impéria mysleli tím pohotovost ve výcviku vojáků. Křesťanští mniši tu zásadu přenesli na pole duchovní. I uvnitř srdce se musíme naučit být pohotová a nepolekat se vlastní fantazie.

Uveďme si ještě i jiný příklad. Jsou lidé, kteří mívají velkou trému, třesou se strachem, když mají vystoupit na veřejnosti. Co jim poradíme? Podívejte se odvážně do hlediště a řekněte si v duchu: Vás bych se měl bát? Já vám pěkně nahlas povím to, co vám mám říci. Nakonec se tomu zasmějete. S podobnou odvahou se musíme postavit i vůči nápadům, špatným myšlenkám, které se objevují uvnitř mysli. Bleskově se objevují, ale i bleskově se jim odpovídá a zasmějeme se spokojeně, že jsme do žádného stromu nebo sloupu nenarazili a že jedeme klidně dál.

kardinál Tomáš Špidlík

Z historie 67. část – P. František Roubík (24.)

První letošní pokračování našeho historického seriálu jsme věnovali záležitostem čistě hospodářským, spolu s našimi předky jsme prodávali farní pozemky. Tento díl bude zcela jiný. V úvodu zmíníme zřízení městského hřbitova a pak budeme pokračovat jmény osob kostelních zaměstnanců.

Nebude se nám to zdát ani možné, ale faktem zůstává, že do roku 1925 byli všichni zemřelí na zdejší osadě pohřbíváni na farní hřbitov staroměstský. V době, kdy pohřby žehem nebyly masovou záležitostí (1. krematorium bylo u nás postaveno v r. 1917 v Liberci) a pohřby bez obřadu neexistovaly, neboť pohřeb byl jednou z významných společenských událostí, které se zpravidla účastnila většina obyvatel města či obce, musel být staroměstský hřbitov značně vytížen. Připočteme-li snahu měšťanů o přenesení fary do města (o níž se zmíníme v některém z dalších pokračování) a přestavbu městského kostela, jistě nás neudiví, že v polovině 20. let 20. století dozrál

čas ke zbudování druhého hřbitova v Rožmitále. Po přečtení následujícího odstavce se můžeme zamyslet nad tím, co jsme již zmiňovali dříve – totiž nad postupnou ztrátou hodnot a nad rostoucím rozkolem mezi jednotlivými křesťanskými církvemi. I na tak malém městě se již v této době lidé dělili na ty, tamty a támhlety a jednota udržovaná po staletí byla ta tam.

„Za úřadování čilého starosty městského Josefa Pobudy došlo k zřízení nového hřbitova v Rožmitále na pěkném místě východně od města proti nádraží na pravé straně okresní silnice k Pňovicům za Kobylou a ovčínem Sadonickým. Půda je písčitá. Hřbitov obehnan pěknou zdí, kolem níž vysázeny stromy. Při silnici na východním konci vystavěna umrlčí komora s věžičkou a zvonkem. Uprostřed hřbitova vztýčen vysoký litinový kříž. Hřbitov posvěcen řádem řím. katolickým v neděli 22. listopadu 1925 od Jeho Milosti nejdp. Dr. Antonína Mráze, papež. preláta a kapitulního děkana z Č. Budějovic. Město se zavázalo, že pro jinověrce, nevěrce a sebevrahy na hřbitově učiní oddělení. Ale závazek ten nebyl splněn a úmluva není dodržována. Z Hutí, z Vranovic, z města a jiných obcí dávají se pohřbívat a jsou pohřbíváni bezvěrci a jinověrci nikoli tam na zvlášť oddělené místo, nýbrž do řady. Kříž uprostřed hřbitova byl také pohoršením některému nenapravitelnému, vášnivému přemrštěnci protikatolickému, který prohlašuje kříž za římský odznak.“

A tak svou pozornost raději obraťme k lidem, kteří ve farnosti aktivně působili a zasloužili si tak, aby jejich jména byla zapsána ve farní kronice. Jedná se o staré hrobníky a kostelníky, jimž P. Roubík věnoval jednu a půl strany kroniky.

„Hrobník Vojtěch Brda (Zahradník) narodil se 22. dubna 1846 v Bezděkově č. 15. Bydlí ve svém domku v Star. Rožmitále č. 20.“

„Hrobník Jan Svatoň (Valta) narodil se v Starém Rožmitále č. 6 roku 1854 a tamtéž bydlí.“

Kostelník farní Vojtěch Brettl (u Kalců), bývalý umělý tkadlec, narodil se r. 1851 v Star. Rožmitále a bydlí tamtéž č. 68. Službu koná od r. 1899 velmi svědomitě, čistě, zbožně a vzorně a zaslouhoval by uznání z vyšších míst ve způsobě záslužného kříže s korunou.

Městský kostelník Jan Fiala (Buchtička), obuvník, narozený r. 1855 v Rožmitále. Jeho děd a praděd býval v městě kostelníkem.

Před ním byl v městě kostelníkem Václav Polák.

Dlouhá léta farními kostelníky byli Zíbové z města, z nichž pamatují Václava Zíba, krejčího, který u věku asi 87 let zemřel r. 1894, a jeho syn Vojtěch Zíb, který u věku 40 let zemřel r. 1899. Mladší bratr tohoto je Tomáš Zíb, dříve obuvník, turistický vůdce po Brdech a ochotný samaritán a pomocník v různých záležitostech, zvláště ve službě u nemocných, opatrování bytů apod. Oba hrobníci výš jmenovaní zasloužili se jako vůdcové sekáčů a ženců na farních lukách a polích po dobu 50 let.

Zvláště Vojtěch Brda byl poctivý a velmi pracovitý (dřič) a svědomitý pomocník a vůdce dělníků na faře. Pisateli těchto zápisů prokázal velmi platné časté služby. Všecko dříví k palivu fortelně rozštípal a bukové jako kámen tvrdě spleně svály, od kterých každý štípač utekl a je odhodil, krátce a brzy sekerou rozdrobil, ač měl u ruky jeden palec chromý. Při setí všeho obilí vodil vždy sečí stroj, pravý strojvůdce, který chyby v setí neudělal. Jetelové semeno strojkem rozsíval. Rád hovořil a od Valty (Svatoně) se šidit nechtěl dát. Valta (Svatoň) měl mnoho zásluh na faře o nejmenší telátka, která mu na svět přicházela. Hrobnictví provozoval jeho otec, děd, praděd aj. Z čeledě snad nejděle na faře u faráře Roubíka setrval Josef Svoboda, kočí, který si vzal za manželku Anežku Sadílkovou ze Starého Rožmitála a který i u nájemce farního hospodářství setrval.“

Jméno hrobníka Brdy zmiňuje i Václav Matoušek v souvislosti s přenosem ostatků Jakuba Jana Ryby z morového hřbitova na farní hřbitov v r. 1855. Exhumace se tehdy účastnil i devítiletý syn hrobníka Vojtěch a později o ní vypravoval. Dosvědčil, že Rybu identifikovali mj. i díky koženým botám „uherkám“, v nichž byl Ryba Vojtěchovým otcem do neoznačeného hrobu na morovém pohřebišti pohřben v r. 1815.

Závěrem nám ještě zbývá informovat o „zasvěcování rodin v obcích farnosti zdejší Božskému Srdci Páně“, protože i zde pisatel hovoří o zásluhách některých farníků.